

" মৰমৰ সন্তানসকল – দেৱতাসকলতকৈও উত্তম কল্যাণকাৰী জন্ম হৈছে তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ কিয়নো তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলহে পিতাৰ সহায় কাৰী হোৱা "

প্ৰশ্ন: এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বাবাক কেনে ধৰণৰ সহায় কৰা ? সহায়কাৰী সন্তানসকলক পিতাই কি পুৰস্কাৰ দিয়ে ?

উত্তৰ: বাবাই পৱিত্ৰতা শান্তিৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছে, আমি তেওঁক পৱিত্ৰতাৰ সহযোগ দিওঁ। বাবাই যি যজ্ঞ ৰচনা কৰিছে তাৰ আমি চম্ভাল কৰো গতিকৈ নিশ্চয় বাবাই আমাক পুৰস্কাৰ দিব। সংগমতো আমি বহুত ডাঙৰ পুৰস্কাৰ পাওঁ, আমি সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানোঁতা ত্ৰিকালদৰ্শী হৈ যাওঁ আৰু ভৱিষ্যতলৈ সিংহাসনৰ অধিকাৰী হৈ যাওঁ, এয়াই পুৰস্কাৰ।

গীত: পিতা মাতা সহায়ক স্বামী সখা , তু মি সকলোৰে ৰক্ষক .... (পিতৃ মাতৃ সহায়ক স্বামী সখা ...)

ওঁম শান্তি। এয়া কাৰ মহিমা? এয়া হৈছে পৰমপ্ৰিয় পৰমপিতা পৰমাত্মা যাৰ নাম শিৱ, তেওঁৰ মহিমা। তেওঁৰ উচ্চতকৈও উচ্চ নামো আছে গতিকে উচ্চতকৈও উচ্চ ধামো আছে। পৰমপিতা পৰম আত্মাৰো অৰ্থ আছে - সকলোতকৈ উচ্চতকৈও উচ্চ আত্মা। অন্য কাকোৱে পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। তেওঁৰ মহিমা সীমাহীন। এনেকৈ কোৱা হয় যে ইমানেই মহিমা যে তেওঁৰ পাৰ পোৱা নাযায়। ঋষি-মুনিয়ো এনেকৈ কৈছিল যে তেওঁৰ পাৰ পাব নোৱাৰি। তেওঁলোকেও নেতি নেতি (নাজানো-নাজানো) বুলি কৈ আহিছে। এতিয়া বাবা স্বয়ং আহি নিজৰ পৰিচয় দিয়ে। কিয়? বাবাৰ পৰিচয় জানিব লাগে নহয় জানো। তেন্তে সন্তানসকলে পৰিচয় কেনেকৈ পাব? যেতিয়ালৈকে তেওঁ এই ভূমিলৈ নাহে তেতিয়ালৈকে অন্য কোনেও তেওঁৰ পৰিচয় দিব নোৱাৰে। যেতিয়া পিতাই সন্তানক প্ৰত্যক্ষ কৰায়, তেতিয়া সন্তানে পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰায়। পিতাই বুজায় মোৰো ভূমিকা নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ময়েই আহি পতিতসকলক পাৱন কৰি তুলিব লাগে। সাধু-সন্তাইও গায় থাকে - পতিত-পাৱন সীতাৰাম আহা কিয়নো ৰাৱণৰ ৰাজ্য হয়, ৰাৱণ কোনো কম নহয়। গোটেই দুনিয়াক তমোপ্ৰধান পতিত কোনে কৰিলে? ৰাৱণে। পুনৰ পাৱন কৰি তোলাঁতা সমৰ্থ ৰাম আছে নহয়। আধাকল্প ৰাম ৰাজ্য গতিকে আধাকল্প ৰাৱণৰ ৰাজ্যও চলে। ৰাৱণ কি, সেয়া কোনেও নাজানে। বছৰে-বছৰে জ্বলাই থাকে। তথাপিও ৰাৱণৰ ৰাজ্য চলিয়েই থাকে। জ্বলে জানো! মনুষ্যই কয় পৰমাত্মা সমৰ্থ হয়, তেন্তে ৰাৱণক ৰাজ্য কৰিবলৈ কিয় দিয়ে। পিতাই বুজায় এয়া নাটক হয় জয়-পৰাজয়ৰ, স্বৰ্গ আৰু নৰকৰ। ভাৰতৰ ওপৰতে গোটেই খেলখন ৰচি থোৱা আছে। এয়া হৈছে পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটক। এনেকুৱা নহয় যে পৰমপিতা সৰ্বশক্তিমান হয় গতিকে খেল সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ আগতেই আহিব অথবা আধাতেই খেল বন্ধ কৰি দিব পাৰে। পিতাই কয় যেতিয়া গোটেই দুনিয়া পতিত হৈ যায় তেতিয়া মই আহো সেইকাৰণে শিৱৰাত্ৰিও পালন কৰা হয়। শিৱায়ে নমঃ বুলিও কয়। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰক তথাপি দেৱতা নমঃ বুলি ক'ব। শিৱক পৰমাত্মা নমঃ বুলি ক'ব। শিৱ কি এনেকুৱাই নেকি যেনেকুৱা বাবুলনাথত বা সোমনাথ মন্দিৰত আছে? কি পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ ইমান ডাঙৰ ৰূপ আছে? অথবা আত্মাৰ সৰু পিতাৰ ডাঙৰ? প্ৰশ্ন উদয় নহ'ব জানো? যেনেকৈ ইয়াত সৰুজনক শিশু, ডাঙৰ জনক পিতা বুলি কোৱা হয় তেনেকৈয়ে পৰমপিতা পৰমাত্মা অন্য আত্মাসকলতকৈ ডাঙৰ আৰু আমি আত্মাসকল সৰু হওঁ? নহয়। পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, মোৰ মহিমা গোৱা, এনেকৈ কোৱা যে পৰমাত্মাৰ মহিমা সীমাহীন। মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজ হয়, তেন্তে পিতাক বীজ বুলি ক'বা নহয় জানো। তেওঁ স্ৰষ্টা হয়। বাকী যি বেদ, উপনিষদ, গীতা, যজ্ঞ, তপ, দান, পুণ্য..... এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তিৰ সামগ্ৰী। ইয়াৰো নিজৰ সময় আছে। আধা কল্প ভক্তিৰ, আধা কল্প জ্ঞানৰ। ভক্তি হৈছে ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি, জ্ঞান হৈছে ব্ৰহ্মাৰ দিন। এয়া শিৱবাবাই তোমালোকক বুজায়, এওঁৰ নিজৰ শৰীৰতো নাই। কয় মই পুনৰ তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ, ৰাজ্য-ভাগ্য দিবৰ কাৰণে। এতিয়া ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি পুৰা হয়, সেই ধৰ্মৰ গ্লানিৰ সময়েই এতিয়া আহি পাইছে। সকলোতকৈ বেছি গ্লানি কাৰ কৰে? পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱৰ। লিখা আছে নহয় - যদা যদাহি ধৰ্মস্য গ্লানি ভবতি ভাৰত (যেতিয়া-যেতিয়া ধৰ্মৰ গ্লানি হয় ভাৰতত).....এনেকুৱা নহয়, মই কল্পৰ আগতেসংস্কৃতত জ্ঞান দিছিলো। ভাষাটো এইটোৱে। গতিকে যেতিয়া ভাৰতত দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁতাৰ গ্লানি হয়, মোক পাথৰ-শিলগুটি সকলোতে আছে বুলি কয়, তেতিয়া মই আহো। যিয়ে ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তোলে, পতিতক পাৱন কৰি তোলে, তেওঁৰ কিমান গ্লানি কৰিছে।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা ভাৰত হৈছে সকলোতকৈ পুৰণা খণ্ড, যি কেতিয়াও বিনাশ নহয়। সত্যযুগৰ

লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্যও ইয়াতে হয়। এই ৰাজ্যও স্বৰ্গৰ ৰচয়িতাই দিছে। এতিয়াতো সেই ভাৰতেই পতিত হ'ল সেয়েহে মই পুনৰ আহো, সেইবাবেতো শিৱায়ৈ নমঃ বুলি তেওঁৰ মহিমা গায়। এই বেহদৰ ডামাত প্ৰত্যেক আত্মাৰ ভূমিকা নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, যি পুনৰাবৃত্তি হয়। য'ৰ পৰা কোনোবা এচোৱা উলিয়াই হদৰ ডামা বনায়। এতিয়া আমি ব্ৰাহ্মণ, পুনৰ দেৱতা হ'মগৈ। এয়া হৈছে ঈশ্বৰীয় বৰ্ণ। এয়া হৈছে তোমালোকৰ ৪৪তম জন্মৰো অন্তিম সময়। ইয়াত তোমালোকৰ চাৰিওটি বৰ্ণৰ জ্ঞান আছে সেইকাৰণে ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম সকলোতকৈ উচ্চ। কিন্তু মহিমা বা পূজা দেৱতাসকলৰ হয়। ব্ৰহ্মাৰ মন্দিৰো আছে কিন্তু কোনেও গম নাপায় যে এওঁৰ শৰীৰত পৰমাত্মা আহি ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তোলে। যেতিয়া স্থাপনা হৈ আছে তেতিয়া বিনাশো হ'ব লাগে সেইকাৰণে কয় যে বুদ্ধ জ্ঞান যন্তৰ পৰা বিনাশ জ্বালা প্ৰজ্বলিত হ'ল।

এতিয়া সেই পিতাই সন্তানসকলক বুজাই আছে - মিঠা সন্তানসকল, এতিয়া এয়া তোমালোকৰ অন্তিম জন্ম, মই তোমালোকক পুনৰ স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আহিছো। তোমালোকৰ অধিকাৰ আছে, কিন্তু যিয়ে মোৰ শ্ৰীমতত চলিব তেওঁক মই স্বৰ্গৰ পুৰস্কাৰ দিম। তেওঁলোকেও শান্তিৰ পুৰস্কাৰ আদি পায়। কিন্তু পিতাইতো তোমালোক সকলোকে স্বৰ্গৰ পুৰস্কাৰ দিয়ে। কয় - মই নলওঁ। মই তোমালোকৰ দ্বাৰা স্থাপনা কৰাওঁ গতিকে তোমালোকেই দিম। তোমালোক হৈছা শিৱবাবাৰ নাতি, ব্ৰহ্মাৰ সন্তান। ইমানবোৰ সন্তান প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাইহে এডাপ্ট কৰে (তুলি লয়) নহয় জানো। এই ব্ৰাহ্মণ জন্ম তোমালোকৰ সকলোতকৈ উত্তম হয়। এয়া হৈছে কল্যাণকাৰী জন্ম। দেৱতাসকলৰ জন্ম বা শূদ্ৰসকলৰ জন্ম কল্যাণকাৰী নহয়। তোমালোকৰ এই জন্ম বহুত কল্যাণকাৰী হয় কিয়নো পিতাৰ সহায়কাৰী হৈ সৃষ্টিত পৱিত্ৰতা, শান্তি স্থাপন কৰা। সেই পুৰস্কাৰ দিওঁতাসকলে জানো জানে। সেয়াতো কোনো আমেৰিকান আদিক দি দিয়ে। পিতাই পুনৰ কয় যিয়ে মোৰ সহায়কাৰী হ'ব মই তেওঁক পুৰস্কাৰ দিম। পৱিত্ৰতা থাকিলে সৃষ্টিত শান্তি, সমৃদ্ধিও থাকে। এয়াতো বেষ্যলয় হয়। সত্যযুগ হৈছে শিৱালয়। শিৱবাবাই স্থাপন কৰে। সাধু-সন্ন্যাসী হৈছে হঠযোগী, যদিও হাজাৰবাৰ গীতা, মহাভাৰত পঢ়ে কিন্তু গৃহস্থ ধৰ্মত থকাসকলক সহজ ৰাজযোগতো শিকাব নোৱাৰে। এওঁতো সকলোৰে বাবা হয়। সকলো ধৰ্মৰ লোককে কয় যে নিজৰ বুদ্ধিযোগ কেৱল মোৰ সৈতে লগোৱা। ময়ো অকণমানি বিন্দু হওঁ, ইমান ডাঙৰ নহওঁ। যেনেকুৱা আত্মা মই পৰমাত্মাও তেনেকুৱা। আত্মাও ইয়াত ক্ৰকুটিৰ মাজত থাকে। ইমান ডাঙৰ হ'লে ইয়াত কেনেকৈ বহিব পাৰিব। ময়ো আত্মাৰ নিচিনাই হওঁ। কেৱল মই জন্ম-মৰণ ৰহিত সৰ্বদা পাৱন হওঁ আৰু আত্মাসকল জন্ম-মৰণত আহে। পাৱনৰ পৰা পতিত আৰু পতিতৰ পৰা পাৱন হয়। এতিয়া পুনৰ পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তুলিবলৈ পিতাই এই বুদ্ধ যন্ত ৰচনা কৰিছে। ইয়াৰ পিছত সত্যযুগত কোনোধৰণৰ যন্ত নহয়। পুনৰ দ্বাপৰৰ পৰা অনেক প্ৰকাৰৰ যন্ত ৰচনা কৰি থাকে। এই বুদ্ধ জ্ঞান যন্ত গোটেই কল্পৰ ভিতৰত এবাৰেই ৰচনা কৰা হয়, ইয়াত সকলোৰে আত্মাই হৈ যায়। পিছত আৰু কোনো যন্ত ৰচনা কৰা নহয়। যন্ত তেতিয়া ৰচনা কৰা হয় যেতিয়া কিবা আপদ আহে। বৰষুণ নহ'লে বা অন্য কোনো আপদ আহিলে যন্ত কৰে। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে কোনোধৰণৰ আপদ নাহে। এই সময়ত অনেক প্ৰকাৰৰ আপদ আহে সেই কাৰণে সকলোতকৈ ডাঙৰ জমিদাৰ শিৱবাবাই যন্ত ৰচনা কৰাইছে গতিকে প্ৰথমৰ পৰাই সাক্ষাৎকাৰ কৰায়। কেনেকৈ সকলো আত্মাই যায়, কেনেকৈ বিনাশ হয়, পুৰণি দুনিয়া কৰৰস্থান হ'বই। গতিকে এই পুৰণি দুনিয়াৰ প্ৰতি কিয় অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব লাগে সেইকাৰণে তোমালোক সন্তানসকলে বেহদৰ পুৰণি দুনিয়াৰ সন্ন্যাস কৰা। সেই সন্ন্যাসীসকলেতো কেৱল ঘৰ-সংসাৰৰ সন্ন্যাস কৰে। তোমালোকে ঘৰ-সংসাৰ এৰিব নালাগে। ইয়াত গৃহস্থ-ব্যৱহাৰ চম্ভালিও ইয়াৰ প্ৰতি থকা মমত্ব এৰাব লাগে। এই সকলোবোৰ মৃতপ্ৰায়, ইয়াৰ প্ৰতি কিয় অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব লাগে। এয়াতো মৃতকৰ দুনিয়া, সেই কাৰণে কয় যে পৰিস্থানক স্মৃতিলৈ আনা, কৰৰস্থানক কিয় মনত পেলোৱা।

বাবাও দালাল হৈ তোমালোকৰ বুদ্ধিৰ যোগ নিজৰ লগত লগায়। এনেকৈ কয় নহয় যে আত্মা আৰু পৰমাত্মা বিচ্ছিন্ন হৈ থাকিল বহুকাল... এই মহিমাও তেওঁৰেই। কলিযুগী গুৰুক পতিত-পাৱন বুলি ক'ব নোৱাৰি। তেওঁলোকে সংগতিতো কৰিব নোৱাৰে। অৱশ্যে শাস্ত্ৰ শুনায়, ক্ৰিয়া-কৰ্ম কৰায়। শিৱবাবাৰ কোনো শিক্ষক, গুৰু নাই। বাবাইতো কয় - মইতো তোমালোকক স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আহিছো। সূৰ্যবংশী হোৱা বা চন্দ্ৰবংশী হোৱা। সেয়া কেনেকৈ হয়, যুদ্ধৰ দ্বাৰা? নহয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণও যুদ্ধৰ দ্বাৰা ৰাজ্য লোৱা নাই, নতুবা ৰাম-সীতাইও লোৱা নাই। তেওঁলোকে এই সময়ত মায়াৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিছে। তোমালোক ইনকাগ্ৰিট' (গুপ্ত) সেনা হোৱা সেইকাৰণে তোমালোক শক্তি সেনাক কোনেও নাজানে। তোমালোকে যোগ বলৰ দ্বাৰা গোটেই বিশ্বৰ মালিক হৈ পৰা। তোমালোকেই বিশ্বৰ ৰাজ্য হেৰুৱাইছিল। পুনৰ তোমালোকেই প্ৰাপ্ত কৰি আছা। তোমালোকক পুৰস্কাৰ দিওঁতা হৈছে পিতা। এতিয়া যিয়ে পিতাৰ সহায়কাৰী হ'ব তেওঁলোকেই আধাকল্পৰ কাৰণে শান্তি, সমৃদ্ধিৰ পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত কৰিব। বাবাই সহায়কাৰী বুলি তেওঁলোকক কয় যিয়ে অশৰীৰী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰে, স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰায়, শান্তিধাম, শ্বুইট হোম (মিঠা ঘৰ) আৰু শ্বুইট ৰাজধানীক স্মৰণ কৰি পৱিত্ৰ হয়। কিমান সহজ। আমি আত্মাও তৰা হওঁ। আমাৰ পিতা পৰমাত্মাও তৰা হয়। তেওঁ ইমান ডাঙৰ নহয় কিন্তু তৰাৰ পূজা কেনেকৈ কৰিব

সেইবাবে পূজা কৰিব কাৰণে ইমান ডাঙৰকৈ বনায় দিছে। পূজাতো প্ৰথমে পিতাৰ হয়, পিছত অন্যসকলৰ হয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ কিমান পূজা হয়। কিন্তু তেওঁলোকক এনেকৈ গঢ়ি তোলাঁতা কোন? সকলোৰে সংগতি দাতা পিতা। মহিমা সেই এজনৰে হয়। তেওঁৰ জয়ন্তী (জন্ম দিন) হীৰাৰ তুল্য। বাকী সকলোৰে জন্ম দিন কড়িৰ তুল্য। শিৰায়ৈ নমঃ - এয়া তেওঁৰ যন্ত্ৰ, তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ দ্বাৰা ৰচনা কৰাইছে। তেওঁ কয় - যিয়ে মোক পৱিত্ৰতা, শান্তি স্থাপনা কৰাত সহায় কৰিব তেওঁলোকক ইমান ফল দিম। ব্ৰাহ্মণৰ দ্বাৰা যন্ত্ৰ ৰচনা কৰাইছে যেতিয়া দক্ষিণাটো দিবই নহয় জানো। ইমান ডাঙৰ যন্ত্ৰ ৰচনা কৰিছে। অন্য কোনো যন্ত্ৰ ইমান সময় ধৰি নচলে। তেওঁ কয় - যিয়ে যিমান মোক সহায় কৰিব সিমানে পুৰস্কাৰ দিম। সকলোকে পুৰস্কাৰ দিওঁতা মই হওঁ। মই একো নলওঁ, সকলোবোৰ তোমালোকে দিওঁ। এতিয়া যিয়ে কৰিব তেৱেঁই পাব। অলপ কৰিলে প্ৰজাত ওছি যাব। গান্ধীজীকো যিয়ে সহায় কৰিছিল তেওঁলোক প্ৰেছিডেণ্ট, মন্ত্ৰী আদি হৈছিল নহয় জানো। এয়াতো হৈছে অলপ সময়ৰ সুখ। পিতাইতো তোমালোকক গোটেই আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান দি নিজৰ সমান ত্ৰিকালদৰ্শী কৰি তোলে। কয় যে মোৰ বায়গ্ৰাফি (জীৱনগাঁথা) জানিলে তোমালোকে সকলো জানি যাব। সন্ধ্যাসীয়ে জানো এই জ্ঞান দিব পাৰিব। তেওঁলোকৰ পৰা কি অধিকাৰ পাব। তেওঁলোকে গাদীও এজনকেই দিব। বাকী সকলে কি পায়? বাবাই তোমালোক সকলোকে গাদী দিয়ে। কিমান নিষ্কাম সেৱা কৰে আকৌ তোমালোকেতো মোক পাথৰ-শিলগুটি সকলোতে আছে বুলি কৈ কিমান গ্লানি কৰি দিছা। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। যেতিয়া কড়িৰ সদৃশ হৈ যোৱা তেতিয়া তোমালোকক হীৰাতুল্য কৰি তোলে। মইতো অনেক বাৰ ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তুলিছো আকৌ মায়াই নৰক কৰি দিয়ে। এতিয়া যদি প্ৰাপ্তি কৰিব বিচৰা তেন্তে পিতাৰ সহায়কাৰী হৈ সঁচা পুৰস্কাৰ লৈ লোৱা। এই ক্ষেত্ৰত পৱিত্ৰতা হৈছে মুখ্য।

বাবাই সন্ধ্যাসীসকলৰো মহিমা কৰে - তেওঁলোকে ভাল, যি পৱিত্ৰ হৈ থাকে। এওঁলোকেও ভাৰতক অধঃপতিত হোৱাৰ পৰা কিছু পৰিমাণে ৰক্ষা কৰে। নহ'লে ক'ব নোৱাৰি কি হৈ যাব। কিন্তু এতিয়াতো ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তুলিব লাগে সেই কাৰণে ঘৰ-গৃহস্থত থাকিও পৱিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। পিতা-ককা দুয়োৱে সন্তানসকলক বুজায়। শিৱবাবাও এই পুৰণি শৰীৰৰ দ্বাৰা সন্তানসকলক ৰায় দিয়ে। নতুন শৰীৰ ল'ব নোৱাৰে। মাতৃ গৰ্ভৰ পৰাতো আহিব নোৱাৰে। পতিত দুনিয়া, পতিত শৰীৰতে আছে, এই কলিয়ুগত হৈছে ঘোৰ অন্ধকাৰ। ঘোৰ অন্ধকাৰকেই আলোকিত কৰি তুলিব লাগে। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-**

(1) এই বেহদৰ দুনিয়াক অন্তৰৰ পৰা সন্ধ্যাস কৰি নিজৰ মমত্ব আতৰাই দিব লাগে, ইয়াৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব নালাগে।

(2) পিতাৰ সহায়কাৰী হৈ পুৰস্কাৰ ল'বৰ কাৰণে - 1) অশৰীৰী হ'ব লাগে, 2) পৱিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে, 3) স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাব লাগে, 4) মিঠা ঘৰ আৰু মিঠা ৰাজধানীক স্মৰণ কৰিব লাগে।

বৰদান: জীৱনত দিব্যগুণ ৰূপী ফুলৰ ফুলনি ৰ দ্বাৰা আনন্দৰ অনুভৱ কৰোঁতা এবৰ হেন্সী (সৰ্বদা সুখী) হোৱা সৰ্বদা সুখীঅৰ্থাৎ ভৰপূৰ, সম্পন্ন। প্ৰথমে কাঁইটৰ জংঘলত জীৱন আছিল এতিয়া ফুলৰ আনন্দময় অৱস্থাত আহি গ'লা। সদায় জীৱনত দিব্যগুণ ৰূপী ফুলৰ ফুলনি লগাই থোৱা আছে, সেইকাৰণে যিয়ে তোমালোকৰ সম্পৰ্কত আহিব তেওঁ দিব্যগুণ ৰূপী ফুলৰ সুবাস প্ৰাপ্ত কৰি থাকিব আৰু আনন্দময় অৱস্থা দেখি আনন্দিত হ'ব, শক্তিৰ অনুভৱ কৰিব। আনন্দময় অৱস্থাই অন্যকো শক্তিশালী কৰি তোলে আৰু আনন্দিত কৰি তোলে সেইকাৰণে তোমালোকে কোৱা যে আমি সৰ্বদা সুখী।

স্লোগান: মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান তেৱেঁই হয় যি য়ে মায়াৰ বুৰবুৰণিক ভয় কৰা ৰ সলনি তাৰ সৈতে খেলা কৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!